

Kinizsi utcai elégia

*Virágos ágak hullanak!
Kinizsi utcai gesztenyék,
meguntalak.
És meguntak titeket
az itt lakók is,
belefáradtak a söprésbe,
s hogy széthordja a szél
a gondos halmokat.
Terméstek kopog a tetőn,
megrepszti a palát,
gyökereitek felnyomja a járólapot,
bajt okoztok az autósoknak is,
és nekem: golyózáporotokban
deknivel védem a fejem.*

*Félek tőletek, mikor az ágak kezét
elengedik az utolsó levelek,
mint a viadukt korlátját
az öngyilkosok.*

*Tűzbe veletek, Kinizsi utcai fák!
Kémek voltatok, belestetek
a házak ablakán,
ti voltatok az árulás!
Túl sokat tudtok,
rólam is,
kihallgattátok monológjaim,
méltatlankodásom a gyanúsítások miatt:
kivel beszélek és kiről?
Eltűntök, mint a régi lakók,
ezer ágbogú viszállyaikkal.
A pletyka is kihál az utcából,
nincs, aki ablakban könyökölve
szóval tartsa a postást, szapuljon
testvért, szomszédot, hivatalt.
Kosaras autóval, láncfűrésszel
jönnek ellenetek, Kinizsi utcai fák!
Kint áll a házak népe,
s legyilkolt testetek
behordja majd az udvarába.*

Cipruslombok a sírról

Metszőollóval és kézfűrészsel dolgoztam.
A felső ágaktól haladtam lefelé,
amíg a csonkolt váz maradt,
amit körbeástam, majd óvatosan
kifeszegtettem a földből.
A csontkemény gyökér tompán
koppant a konténer alján.

Fertőzés támadta meg a ciprusokat,
s hiába jártam ki naponta,
nem vettem észre,
miként az ismeretlen tartalmú
szomorúságot sem arcodon,
s a megváltozott csendet
szobádban.

Mire felfedeztük, menthetetlenek voltak.
És sovány vigasz, hogy ráuntunk az
időközben kis fákká erősödő cserjékre.
Elnyomtak minden más növényt,
s búvóhelyül szolgáltak
kártevőknek.

Pedig ha innen nézzük,
a későn felfedezett fertőzés
csak előbbre hozta,
amit egyébként is akartunk.

Elnyújtott hang

Apaaa! Hogy vaaagy? Mit csinálsz? –
kérdetted éneklő légysággal.

Megrémültem a hangodtól,
mint akit bolti lopáson kapnak
szigorodó büntetések idején.
Nem illett hozzád,
húszéves nagyfiúhoz

*a gyöngédség, még úgy sem,
hogy volt benne gúny is.
El kellett titkolnod,
páncélt növeszteni rá.
Egy jövőendő rendőrtiszt
nem lehet érzelmes.*

*Előttem egy tornatermi
jelenet is: várod, hogy
valamelyik asztalnál
felszabaduljon egy hely.
Csupa bizalom,
készséges mozdulat vagy,
mikor visszadobod
a feléd guruló labdát.
Örülsz, hogy hasznossá
teszed magad. Nagyon
soká kerülsz csak sorra,
szinte vége az edzésnek.
Én persze játszom, s
nem adom át a helyem.
Hazafelé szememre veted.
Sporttáskádban száraz póló
a szomorúság.*

*Hangod már sajátomként hallom:
Apaaa! Hogy vaaagy? Mit csinálsz?
Mit is.*

Nézz tükörbe

*És az is milyen szörnyű volt,
amikor vezetni tanítottál!
Nem akartam,
de te erősködtél.
Megmutattad, milyen
egyszerű autót vezetni.
Aztán helyet cseréltünk,
mert mindjárt az eredményt
is látni akartad. Láthattad.
A fék helyett a gázra léptem.
Nekitolattam egy parkoló autónak.*

*Ordítottál, de annyi lélekjelenlét
nem volt benned, hogy
behúzd a kézféket.
Lett volna időd megtenni,
csak nem készültél fel
erre az eshetőségre,
mint ahogy semmire sem,
amibe belefogtál.
Mindig csak rögtönöztél,
mert neked szabad.
Nézz a tükörbe, könnyörgők!
Anyá, szólj rá, hagyjon békén.
Szarok az autójára, a vezetésre is.
Csináljon, amit akar,
kit érdekel?!*

Tükör előtt

*Fölvettem zöld farmeringed,
s a tükörből vissza te néztél.*

*Arcod merev, nehézkesen
mozdul törzsed, ahogy
álmomban a temetés után.
Azt mondod: élni jobb.*

*Kacatok közt akár.
Hamis a farmering is,
olasz Levi's utánczat
első nyugati utamról.*

*Ifjúságom lázadó divatját
akartam átörökíteni,
de te jó érzékkel
csak pulóver alatt viselted.*